

Nyhedsbrev fra Ma Niketan 2019.

Igen i år rejste Maja og jeg til Indien i februar måned og selvfølgelig boede vi på børnehjemmet Ma Niketan.

Sengene er de samme, som da vi besøgte hjemmet for første gang, men det er vores rygge ikke. Vi havde stort besvær med at ligge på de tynde madrasser og den stive jernbund. For flere år siden havde vi medbragt selvoppustlige liggeunderlag, men for ca. 3 år siden blev de væk og ingen vidste hvor de var.

Den sidste dag vi var på hjemmet og i gang med at pakke kufferterne, fandt vi dem bag en stor kommode. Pokkers også.

Igen var der en ny leder af hjemmet, søster Vanita.

Søster Vanita var søster på Ma Niketan, sidst vi var der, men ikke leder som hun nu er valgt til.

I øjeblikket er der kun 175 børn i alle aldre. Der er kommet nye regler for, hvor mange børn der må bo på hjemmet og som jeg vist før har skrevet, skal de være fra Mumbai området. Kommunen bestemmer også hvilke børn, der må optages og søstre har flere gange været nødt til at sige nej til kommunens bestemmelser, fordi man har forlangt, at hjemmet skulle modtage misbrugte børn. Søstre har slet ikke ekspertise og overskud til piger, der har været ude for seksuelle overgreb eller kommer fra kriminelle miljøer.

Mens vi var der, var vi heldige to gange at opleve, hvordan folk udefra kom med mad til børnene. Det er almindeligt, at man giver mad på et børnehjem, hvis der er fødselsdag eller en anden mærkedag i familien. Flere dage i forvejen ringer folk og siger, at de den eller den dag gerne vil give aftensmad eller snacks om eftermiddagen. Mange kommer selv med lange borde og store gryder som sættes op udenfor det store køkken.

Når alt er klar, bliver der ringet med klokken og børnene stiller op i en lang række med deres tallerken i hånden, mens de venter på, at det bliver deres tur til at få mad.

Alt foregår stille og roligt uden råben, skrig eller masen fremad.

I haven dyrker de stadig forskellige grønsager som løg, auberginer og mange forskellige krydderurter.

På bananpalmerne var der store klaser af bananer og de store mango træer havde også mange umodne frugter, som aberne endnu ikke havde opdaget. Mangoerne har aldrig været modne, når vi har været der. I det store køkken laver de ofte pickles af de umodne mangoer.

Selv om vi synes, der er mange frugter og grønsager i haven, er det slet ikke nok til de mange børn, søstre er nødt til at handle på markedet et par gange om ugen.

I computerrummet er der aktivitet fra tidlig morgen og til sent på eftermiddagen. Jeg tror ikke, der er nogen børn, der ikke gider komme der. Efterhånden bruges pc'erne også til skolearbejdet ikke at de skriver opgaverne der, men de finder oplysninger til opgaven.

De mindste børn lærer at bruge computeren ved at se små tegneserier.

Mens vi var på Ma Niketan kom Charlotte og Niels sammen med deres datter Alfrida.

Charlotte og Niels har indvilget i at overtage vores arbejde for Ma Niketan.

Da vi efter vores besøg på børnehjemmet sidste år, kom hjem og fortalte, at vi følte alderen var ved at indhente os, at vi var parate til at holde op, sagde først Charlotte og hurtigt efter Niels, vi vil gerne fortsætte.

I år har vi så præsenteret dem for søstrene på Ma Niketan og ligeledes for søster Stella, som på det tidspunkt var leder af hele organisationen Helpers of Mary. I maj måned havde organisationen valg og nu er det søster Pushpy, der er the general, som det hedder. Alle var enige om, at de ville arbejde sammen om at give børnene en god opvækst og senere en uddannelse, de kan klare og bruge.

Charlotte og Niels vil selvfølgelig ikke gøre tingene, som vi har gjort, så nu starter **de nye tider**. Indsamling af penge vil stadig være det væsentlige, men nok på en anden måde.

Der vil stadig være brug for mange sponsorer og derfor er planen, at de overtager alle de adresser og e-mail, som jeg har brugt.

Hvis jeg **ikke** må overgive jeres navne og e-mail til den nye gruppe, som kommer til at hedde **Foreningen Ma Niketan** se nærmere på **www.maniketan.dk**, vil jeg gerne vide det **inden 15. august**, så jeg kan slette oplysningerne inden de videregives.

Se venligst Charlotte og Niels's vedhæftede fil.

På gruppens vegne vil jeg gerne takke for al den opbakning, vi har fået gennem årene, vi har ikke kunnet hjælpe de mange børn uden jeres tillid og støtte.

Vi håber meget, at jeres støtte vil fortsætte i det nye regi.

Mange hilsner fra
U-landsgruppen Ma Niketan
v/Else Jagd Poulsen